Sinsi bir tuzak: Gıybet

S. C. Rumuzlu okuyucumuz: “Allah rızası için iftira ve gıybet yapılır deniyor; doğru mu?”

HARAMA FETVA ARANMAMALI

Öncelikle din kardeşlerimize karşı değil iftira ve gıybet için bir yol ve iz aramak, uhuvvet ve kardeşlik bağlarımızı yeniden gözden geçirmeye ve yeniden kurmaya şiddetle ihtiyacımız olduğunu söylemeliyiz.

Allah’ın huzuruna gidiyoruz.

Katı kalple Allah’ın huzuruna ulaşmaktan Allah’a sığınmalıyız.

Çünkü Cenab-ı Allah’tan katılık değil, yumuşaklık istiyoruz; öyle değil mi?

Öte yandan kalbin katı olması, katı kalması, katılıkla iftihar edilmesi pek hayra alâmet değildir. Zararını önce kendimiz çekeriz. Keskin sirke küpüne zarardır.

Katı kalbin azabını, acısını, cezasını bizden başkası çekmez.

İftira veya gıybetin devam etmesinden yana fetva aramak, katı kalplilikten başka nedir?

Allah’ın Kur’ân’da çirkin bulduğu ve sakındırdığı bir davranış Allah rızası için yapılır mı?

MÜ’MİNİN ONURU KORUNMUŞTUR

Allah rızası için iftira veya gıybet nasıl yapılabiliyor? Burada ölçümüz ne olacak?

Karşı taraf ile uhuvvet ve kardeşlik bağlarımız var idiyse, yaptığımız ve kendimizi haklı bulduğumuz bu gıybetin ve iftiranın haklılığını Cenâb-ı Allah’a nasıl izah edebileceğiz?

Oysa Kur’ân mü’minin onurunu, haysiyetini, kişiliğini, kimliğini her türlü gıybetten, sû-i zandan1, iftiradan, kem gözlerden, hasetten, kıskançlıktan, kötü nazardan, kaş-göz işaretiyle alay etmekten, çekiştirmekten2, istihfaftan, küçük düşürmekten korumuştur.

Kur’ân şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.”3

Biz kendimizi Kur’ân’ın zikrettiği bu günahları veya bunların bir kısmını yapmakta nasıl haklı bulabiliyoruz?

Hevâmızı veya havamızı ya da vehmimizi ölçü almak bizi haklı kılar mı?

Orada, kıyamet gününde, hesap gününde, Allah’ın huzurunda gıybetini yaptığımız veya iftira attığımız kişilere sevabımızdan ödeme yapmak, hayır ve hasenatımızı bir hiç uğruna kendi ellerimizle harcamak elbette bizim için büyük bir hüsran olur.

GIYBETİN SINIRI

İman dairesindeki bir kardeşimiz, bir ehl-i iman, açıktan fısk u fücur içinde olmadıkça, yani fâsık-ı mütecâhir olmadıkça, yani fenalıktan korkmuyor, işlediği seyyiâtla iftihar ediyor; zulmetmekten lezzet alıyor; sıkılmayarak aşikâre bir sûrette işliyor olmadıkça4 gıybetini yapamayız.

Açıktan fısk u fücur içinde olduğunda da, yalnız o sıfatını gıybet edebiliriz.

Diğer sıfatlarını gıybet etmeye yine izin yok.

Dolayısıyla ne Allah rızası gıybeti kaldırır; ne de iman ve hizmet dairesi!

Gıybetle uhuvvet bir arada yürümez!

Araya kalbi yakan, sevgiyi bitiren sinsi soğukluk, gizli husumet, kin ve garaz muhakkak girer.

Bu da kardeşlik bağlarını incitir.

Dipnotlar:
1- Hucurât Sûresi, 49/12
2- Hümeze Sûresi, 104/2
3- Hucurât Sûresi, 49/12
4- Mektûbât, s. 268